

Globální vláda není konspirační teorie

 lipovylisť.cz/wordpress/globalni-vlada-neni-konspiracni-teorie

David Z Moravy

8. srpna 2024

Autor: Dr. David McGrogan

Žijeme v době, která směřuje ke globální vládě. To není konspirační teorie – o tom neustále mluví docela slušní politici, akademici, tvůrci politik a představitelé OSN. To, co krystalizuje, není přesně jediná světová vláda, ale spíše složitá směs koherentních institucí, organizací, sítí, systémů a fór, kterým teoretici mezinárodních vztahů někdy dávají zvláštní název „bricolage“. Neexistuje žádné centrum, spíše je to obrovský a mlhavý konglomerát.

To však neznamená, že globální vláda (nebo „globální vládnutí“, jak se jí běžněji říká) vzniká organicky. Jsou cíleně vedeni. Opět se nejedná o konspirační teorii – jde o něco, o čem zúčastnění otevřeně diskutují, skrývají své plány před očima. A to se děje už dlouho. Počátkem 90. let, kdy studená válka končila, OSN svolala komisi pro globální vládnutí, která v roce 1995 zveřejnila závěrečnou zprávu nazvanou Our Global Neighborhood . Je to fascinující čtení jako jakási „učebnice“ toho, co se v této oblasti stalo za posledních 30 let, protože vytváří jasný rétorický a argumentační rámec pro projekt globálního vládnutí, který se opakuje dodnes.

Hlavní myšlenka je tato. V dřívějších dobách, kdy „důvěra ve schopnost vlád chránit občany a zlepšovat jejich životy byla silná“, bylo normální, že národní stát byl „dominantní“. Nyní je však světová ekonomika integrovaná, globální kapitálový trh se výrazně rozšířil, došlo k mimořádnému průmyslovému a zemědělskému růstu a obrovské populační explozi. V důsledku toho je náš svět „přeplněnějším, vzájemně závislým světem s omezenými zdroji“. A to

znamená, že potřebujeme „novou vizi lidskosti“, která bude „podporovat lidi všude, aby dosáhli vyšší úrovně spolupráce v oblastech společného zájmu a společného osudu“ (tyto „oblasti společného zájmu“ jsou „lidská práva, rovnost, demokracie“, základní materiální potřeby, ochrana životního prostředí a demilitarizace. Stručně řečeno, potřebujeme „koherentní globální rámec akcí a politik, které budou implementovány na vhodných úrovních“ a „mnohostrannou strategii globálního vládnutí“.

Tuto úvahu není těžké pochopit. Ústřední argument lze shrnout takto: globální vládnutí je nezbytné, protože svět se globalizuje, a to s sebou nese globální problémy, které vyžadují kolektivní řešení. A logika musí být bezvadná v myslích těch, kdo jsou zapojeni do projektu globálního vládnutí, protože to, co říkají, zůstalo od té doby v podstatě stejné.

Pokud se tedy rychle posuneme vpřed od roku 1995 do roku 2024, uvidíme, jak světoví lídři dokončují revidovaný návrh „Paktu pro budoucnost“ generálního tajemníka OSN Antónia Guterrese, memoranda o hlavních zásadách globálního vládnutí, které vyvrcholí jeho projekt „Naše Commons“. agenda“ zahájena v roce 2021. I když je v tomto dokumentu o něco více masa na kostech, než by mohlo být v *našem globálním sousedství* z politického hlediska, vidíme víceméně stejný argument.

V tomto dokumentu nám tedy znovu připomínáme, že žijeme v „době hluboké globální transformace“, kdy čelíme výzvam, které jsou „hluboce propojeny“ a „daleko přesahují možnosti jakéhokoli jednotlivého státu“. Vzhledem k tomu, že naše problémy lze „vyřešit pouze kolektivně“, potřebujeme „silnou a udržitelnou mezinárodní spolupráci založenou na důvěře a solidaritě“ – zastavte mě, pokud si myslíte, že jste to již někdy slyšeli. Dokonce i základní problémy Paktu budoucnosti se do značné míry nemění ty, které jsou zmíněny v našem globálním sousedství: lidská práva, rovnost, chudoba a udržitelný rozvoj, životní prostředí, mír a bezpečnost jsou jediné věci, které se

skutečně změnily, je to tím, že v roce 2024 byl na vrchol nastolen panický tón: „My čelit rostoucí škále katastrofických a existenčních rizik,“ říká čtenáři, „a pokud nezměníme kurz, riskujeme, že nenávratně sklouzneme do budoucnosti neustálé krize a kolapsu, pak raději začněte prát.“

Vrátíme-li se k mému předchozímu shrnutí, obrázek namalovaný Náš společný program a Budoucí pakt je pak jen o něco propracovanější kopií toho načrtnutého v Našem globálním susedství: globalizace způsobuje určité problémy, které je *třeba* řešit globálně, a proto potřebujeme globální vládnutí, abych tak řekl. A to je prezentováno jako *hotová věc* – je to skutečně „zdravý rozum“, jak to nazývá generální tajemník v „Naše společné agendě“. Vládnutí na globální úrovni je nezbytné, protože existují globální problémy, a proto – jak si dokážete představit, že by věci mohly být jinak?

To vše nám připomíná příběh Michela Foucaulta o vzniku státu v rané moderně. Foucault popisuje tento vznik jako v podstatě epistemologický nebo metafyzický fenomén spíše než politický nebo sociální. Pro středověké vědomí byl

mysl světa duchovní – byl to tranzitní bod před Nanebevstoupením a záleželo pouze na spasení. V důsledku toho nebyl svět ani tak empirickým jevem jako spíše teologickým – neřídila se fyzikou, ale „znameními, zázraky a zrudnostmi, které byly tolika hrozbami trestu, přísliby spásy nebo znameními vyvolení“. Nebylo to něco, co bylo třeba změnit, ale spíše „systém poslušnosti“ Boží vůli.

Počínaje raným novověkem však došlo k velkému epistemologickému zlomu: bylo možné chápat svět jako existující nezávisle na Bohu, a proto organizovaný tím, co bychom dnes nazvali vědou. Nyní, zcela náhle (ač je jasné, že historie se odehrávala po mnoho generací), se svět stal něčím, co bylo více dočasné než duchovní, a lidé v něm začali být považováni nejen za duše čekající na Druhý příchod, ale za obyvatelstvo, jehož materiální a morální podmínky lze zlepšit činy v samotném světě. A to znamenalo, že si lidé začali představovat, že povinností panovníka není jen být suverénní, ale „vládnout“ ve smyslu zlepšení situace v tomto životě, a ne v tom příštím.

Stát, jak jej dnes chápeme, podle Foucaulta vznikl v rámci těchto úvah – armáda, daně, soudy atd. Existoval již před tímto obdobím, ale teprve poté, co byla vláda představena v roli *manažera*, se stal možné uvažovat a hovořit o státu jako takovém – teprve tehdy se z toho stala „reflexivní praxe“. Tak se stalo:

Předmět poznání (*kommunikace*) a analýzy... je součástí promyšlené a koordinované strategie a... začal být vyžadován, chtěný, obávaný, odmítaný, milovaný i nenáviděný.

Foucault však horlivě zdůraznil, že ačkoli státy nepochybně existovaly a byly řízeny, stát byl pouze „epizodou“ ve vládě a jednoho dne, jak z toho vyplývá zřejmá implikace, bude nahrazen. Opakuji: epistemologický průlom, který přinesla raná moderna, vědecká revoluce, osvícenství a tak dále, učinily ze světa empirický fenomén, nikoli jen izolované oblasti území, a proto v sobě obsahoval zárodek konceptu globální nebo světová vláda: budoucnost, ve které by všechno „stvoření“, abych tak řekl, mohlo být sjednoceno do jednoho společného projektu materiálního a morálního zlepšení.

Vláda tedy není něčím, co dělá stát sám, ale spíše něčím, co v určitém časovém období jednoduše použilo stát jako svůj nástroj. Vláda je v podstatě *epistemologický* fenomén – je to činnost, která

zachází se světem jako se svým polem působnosti, jako s něčím, co je třeba poznat, pochopit, studovat, manipulovat a zlepšovat v nepřítomnosti Boha. V určité fázi byly jeho ambice teritoriálně omezené, především kvůli technologickým omezením, ale pro tato omezení neexistuje žádný vnitřní důvod, a protože se technologie natolik zlepšila, že nyní lze zeměkouli procházet fyzicky a komunikačně relativně snadno, tak se omezení změnila. zmizela a vláda může svůj projekt prezentovat jako skutečně globální.

To vede dlouhou cestu k vysvětlení první části koncepční dynamiky, která se odehrává ve vztahu k projektu globálního vládnutí: ***vláda nyní může pojímat svět ve velmi doslovném smyslu jako něco, co lidská mysl může znát a podle toho jednat. a tím zlepšit***. Jak je uvedeno v preambuli „Paktu pro budoucnost“, „pokrok ve znalostech, vědě, technologii a inovacích, jsou-li řádně a spravedlivě řízeny, může poskytnout průlom k lepší a udržitelnější budoucnosti pro všechny... je bezpečná, udržitelná, mírumilovná, inkluzivní, spravedlivá, spravedlivá, uspořádaná a odolná, opakuji: management je ta činnost, která zachází se světem jako se svým polem působnosti, jako s něčím, co je třeba poznat, pochopit, studovat, manipulovat a zlepšovat v nepřítomnosti. Boha.”

Abychom porozuměli druhé části koncepční dynamiky, která je základem globálního vládnutí – skutečnosti, že existují globální problémy, kvůli kterým je existence a fungování globálního vládnutí naprosto nezbytné – stačí si pečlivě přečíst

Machiavelliho. Foucault staví Machiavelliho do středu příběhu, který vypráví o vládě a vládnutí, protože Machiavelli dovádí středověký nebo předmoderní způsob myšlení k rozhodujícímu závěru – neklade teologické otázky, ale pohlíží na vládu jako na něco, co se děje pouze v jméno světských starostí. Nezajímá ho další život – zajímá ho tento.

A zejména má zájem poskytovat rady panovníkovi, který přebírá odpovědnost za něco nového nebo nově – ne panovníkovi, který se prosadil, ale tomu, kdo založil, uzurpoval nebo dobyl svůj trůn. V důsledku toho nám Machiavelli na samém začátku *Princ* říká – to jsou, abych tak řekl, víceméně první slova z jeho úst:

Říkám tedy, že v dědičných státech, zvyklých na vládu rodu svého knížete, je mnohem méně obtíží je udržet než v nových státech, protože stačí jednoduše neporušovat starodávné zvyky a pak je přizpůsobit. akce k nečekaným událostem. Má-li tedy takový princ obyčejné schopnosti, svůj stát vždy podpoří... Potíže nastávají [jen] v novém knížectví.

Machiavelli tedy neměl zájem poskytovat rady vládcům, kteří prostě udržovali status quo – jeho rady se chystaly poskytnout těm, kteří zamýšleli vládnout *novému* knížectví. A tady je rada naprosto jasná – nový vládce, který svou pozici nezdědí, ale nějak se jí ujme, potřebuje svůj postoj nějak zdůvodnit – potřebuje důvod, proč by měl být v první řadě velí a proč musí zůstat na svém místě. Proto je to velmi jednoduché a přímočaré:

Moudrý vládce [v takové pozici] musí přijít s metodou, jak jeho občané budou potřebovat stát i jeho samého vždy a za každých okolností. Pak mu budou vždy loajální.

Vládnutí v moderně, ve které „knížata“ již nemohou jednoduše poukazovat na dědičné nebo náboženské ospravedlnění své existence, a jsou proto vždy *nové* v machiavelistickém smyslu, vyžaduje to, co jsem kdysi nazval „diskurzem zranitelnosti“. Je nezbytné, aby chápal svou vlastní existenci jako skutečně nezbytnou pro udržení svého postavení. Vždy potřebuje dosáhnout loajality občanů a v případě potřeby o sobě dát vědět. A to znamená diskurzivně konstruovat zranitelné skupiny obyvatel, které vždy potřebují vládní pomoc.

Nepochybně jste již tečkovali I. **Vzhledem k tomu, že stát je pouze „epizodou“ vlády, a protože vláda musí rozšířit své ambice po celém světě, stejná logika, na níž stojí Machiavelliho diskuse o**

zranitelnosti v kontextu moderního státu, bude samozřejmě platit i v globální aréně. Stručně řečeno, globální vládnutí bude muset trvat na své nezbytnosti na každém kroku: protože čelíme nejrůznějším výzvám, které jsou „hluboce propojené“ a „daleko přesahují možnosti jakéhokoli jednotlivého státu“, a protože zvláště „riskujeme nevratné sklouznutí“ do budoucnosti permanentní krize a dezintegrace“, pokud se tyto problémy nevyřeší, pak se prostě musí objevit struktura globálního vládnutí a řídit svět naším jménem. A tímto způsobem si zachovává naši loajalitu a legitimizuje se. To je to, kvůli čemu se řídí: zastupovat vládu podle potřeby – globálně.

Nyní, když rozumíme povaze tohoto diskurzu, můžeme jej kritizovat.

A můžeme to udělat třemi způsoby.

Zprvé se můžeme ptát: Opravdu se problémy identifikované v kruzích globálního vládnutí netýkají schopnosti jakéhokoli jednotlivého státu vládnout sám svým jménem?

Nebo je snad pravda, že jednotlivé státy, odpovědné svým voličům a zájímající se o národní zájmy, dokážou lépe čelit vznikajícím krizím než vágní, nezodpovědné a neprůhledné sítě aktérů globálního vládnutí?

Na policiče mám sbírku nazvanou *Legitimata in Global Governance: Sources, Processes and Consequences*, kterou upravil Jonas Tallberg a vydala Lund University v roce 2018 – její první odstavec, naprosto standardní pro akademické práce tohoto druhu, uvádí „změnu klimatu, Internetová komunikace, epidemie nemocí, finanční trhy, kulturní dědictví, vojenská bezpečnost, obchodní toky a lidská práva“ jako zdroje globálních problémů a zahrnuje „nekoordinované klimatické politiky, roztržštěný internet, přetrvávající finanční krize, mezikulturní nedorozumění, šíření zbraní, obchodní protekcionismus a porušování lidských práv“ jako pravděpodobný výsledek selhání přiměřeně zřídit

vhodné instituce globálního vládnutí. Dobře, můžeme se ptát – jsou „obchodní toky“ „globální záležitosti“ vyžadující globální koordinaci prostřednictvím WTO, nebo něčím, co si jednotlivé zvolené vlády musí samy určit, třeba prostřednictvím bilaterálních dohod? Je „transkulturní nedorozumění“ něco, co skutečně potřebujeme, aby se globální správa za nás zabývala? Není „vojenská bezpečnost“ základním úkolem, který suverénní národní státy provádějí jménem svého obyvatelstva?

Zadruhé se můžeme ptát: je pravda, že problémy, které údajně vyžadují globální vládnutí, by bez něj vedly k „trvalé krizi a rozpadu“?

Nebo je snad věrohodnější tvrdit, že propojený svět (a je jistě pravda, že svět je propojenější než kdykoli v dějinách lidstva) bude jednoduše charakterizován neřešitelnými problémy, s nimiž se jednotlivé státy nejlépe vypořádají jako s nepředvídatelnými událostmi? Je například možnost pandemie něco, co globální vládnutí potřebuje kontrolovat, nebo je to prostě běžná skutečnost v moderní době, kterou lze nejlépe řešit prostřednictvím plánů státních vlád založených na jejich specifických potřebách a zdrojích, *ad hoc*? základ?

A za třetí, a to nejdůležitější, se můžeme ptát: je globální vládnutí samo o sobě rizikem nebo faktorem, který stávající rizika spíše prohlubuje, než že by je zlepšoval?

Na jedné straně není pochyb o tom, že globální vládnutí, které má tendenci krystalizovat skupinové myšlení mezi relativně malou částí globalizovaných politických, akademických, třetího sektoru a obchodních kruhů, může vést k celosvětovému nebo téměř univerzálnímu zavedení velmi stupidních veřejných politik. . Uzamčení Covid je toho samozřejmě paradigmatickým příkladem. V tomto smyslu je globální vládnutí ze své podstaty křehké: vkládá všechna svá politická vejce do jednoho košíku, a tím značně zvyšuje hrozbu kolapsu.

Ale na druhou stranu samotný projekt globální vlády je zatížen zvláštními, jedinečnými riziky, která nadšenci globálního vládnutí přirozeně mají tendenci přehlížet. v nedávném rozhovoru pro *podcast Triggernometry* . **Peter Thiel uvádí něco podobného ve svém postřehu**, že největším rizikem, kterému lidstvo čelí, je **pravděpodobně totalitní světová vláda, které se nelze vyhnout právě proto, že pokrývá celý svět** Toto je skutečná hrozba, kterou představuje vláda *jako taková* (připomínáme, že je to vláda, kdo je nástrojem vlády, nikoli naopak), a představuje konec lidské svobody a byla by mnohem destruktivnější než jakýkoli jednotlivý patogen. , obchodní válka, ekologická katastrofa nebo finanční krize.

Jinými slovy, otázka, kterou si skutečně musíme položit, není, zda existují rizika, která vznikají v důsledku stále více propojeného světa, ale spíše jaká tato rizika ve skutečnosti jsou. A rozumní lidé by došli k závěru, že je to ve skutečnosti spíše politické než skutečně „existenciální“ – nepochází z říše exogenního, ale plyne ze samotného projektu řízení existenčních rizik prostřednictvím samotného globálního vládnutí. Zhruba řečeno, budoucnost „permanentní krize a kolapsu“ mnohem pravděpodobněji vyplyne z autoritářských pokusů zabránit takové budoucnosti než z výskytu konkrétních událostí (pandemie, finanční krize, ekologické katastrofy atd.) samotných. Jinými slovy, naším problémem je *vláda* , chápaná, s rizikem opakování, jako činnost, která zachází se světem jako se svým polem činnosti, jako s něčím, co je třeba poznat, pochopit, studovat, manipulovat a zlepšovat v nepřítomnosti nebo irelevanci Boha. – a to je právě problém, který globální správa zjevně nedokáže vyřešit.

Autorství:

Autorské dílo / překlad

Použité zdroje:

Denní skeptik

Continue Reading

Previous Výbušná nálada v Sasku

Next GAZ-44: plovoucí nákladní automobil ze Sovětského svazu